

Ölümün Gölgesi Yok

Roman

Adnan
Binyazar

2005

Orhan Kemal

Roman Armağanı

2011

Ebubekir Hazım Tepeyran

Ödülü

7. BASKI

♥ can
çağdaş

ADNAN BİNYAZAR
ÖLÜMÜN
GÖLGESİ YOK

Can aędaş

Ölümün Gölgesi Yok, Adnan Binyazar

© 2004, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2004

7. basım: Eylül 2020, İstanbul

Bu kitabın 7. baskısı 500 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Faruk Duman

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Bilal Sarıteke (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 46025

ISBN 978-975-07-4588-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750745881

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

ADNAN BİNYAZAR
ÖLÜMÜN
GÖLGESİ YOK

ROMAN

2005 ORHAN KEMAL ROMAN ARMAĞANI

2011 EBUBEKİR HAZİM TEPEYRAN ÖDÜLÜ

♥can

Adnan Binyazar'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Masalını Yitiren Dev, 2000

Halk Anlatıları, 2003

Şairin Kedisi, 2005

Duyguların Anakarası, 2006

Edebiyatın Dar Yolu, 2008

Şah Mehmet, 2009

Toplum ve Edebiyat, 2010

Bozkır Aydınlığında Aşk, 2011

Kızıl Saçlı Kontes, 2014

Ağıt Toplumu, 2015

Ozanlar, Yazarlar, Kitaplar, 2017

Sözün Onuru, 2018

ADNAN BİNYAZAR, 1934'te Diyarbakır'da doğdu. Dicle Köy Enstitüsü ve Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Edebiyat Bölümü'nde okudu. Türk Tarih ve Türk Dili kurumlarında görevler üstlendi. Kültür Bakanlığı'nda daire başkanlığında bulundu. *Ulusal Kültür* ve *Çeviri* dergilerinin sorumlu yönetmenliğini yaptı. Berlin Eğitim Senatosu'nca hazırlanan Türkçe kitaplarının yazımında görev aldı. Binyazar, edebiyat üzerine denemeleri, roman ve öyküleriyle çağdaş edebiyatımızın gelişmesine ve evrensel değerlere katkıda bulunan yazarlarımızdandır. *Toplum ve Edebiyat, Kültür ve Eğitim Sorunları, Ağıt Tolumu, Ozanlar Yazarlar Kitaplar, Ayna, Edebiyatın Dar Yolu, Duyguların Anakarası, Ardında Leke Bırakmamalı Sevgi, Aklın İç Kalesi* adlı deneme kitaplarında, ancak ulusal kültürünü geliştiren toplumların evrensel bir dünyada varlık gösterebileceğini savundu. Romanları *Masalını Yitiren Dev, Ölümün Gölgesi Yok*; öyküleri *Şairin Kedisi, Şah Mahmet, Bozkır Aydınlığında Aşk, Kızıl Saçlı Kontes* adlarıyla yayımlandı. Gençlere yönelik romanları, anlatıları, incelemeleri de var: *Günışığına Yolculuk: 1. Kaçış / 2. Varış / 3. Okul Yılları; Dede Korkut, Âşık Veysel, Atatürk Anlatıyor, Halk Anlatıları, Elif ile Mahmut, On Beş Türk Masalı, Kerem ile Aslı*. "Tohum" adlı öyküsüyle Öğretmenler Bankası Öykü Ödülü'nü (1965), *Ölümün Gölgesi Yok* ile 2005 Orhan Kemal Roman Armağanı'nı, 2011 Ebubekir Hazım Tepeyran Roman Ödülü'nü, *Toplum ve Edebiyat* ile 2010 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü, Dil Derneği Beşir Göğüş Türk Dili Geliştirme Ödülü'nü aldı; 2012 Uluslararası Ankara Öykü Günleri Onur Ödülü'ne, 2016 Cumhuriyet Halk Partisi Bilim ve Sanat Ödülü'ne değer bulundu.

Eşim Filiz'e

Gömlüdü ya Çorum toprakları hep açar
Nice çiçekleriyle onu
Ben gece gündüz sevgisini açarım
Yadsırım ölüm denen sonu.

Hitit karanlıklarında
Sesin gecemizi aydınlık ederdi
Sanki güzelliğın;
“Sen beni benden çok yaşayacaksın,” derdi.

FAZIL HÜSNÜ DAĞLARCA

1

Hayat bir gölgedir

Hayat dediğin ne ki; yürüyen bir gölge,
bir zavallı kukla sahnede.
Bir saat boy gösterecek,
boyun kırıp gidecek!

WILLIAM SHAKESPEARE

Ölü yaprakları bulamaca çeviren güz yağmuru yönünü bulamadan serpiştiriyor, çıplak ağaçları akşamın karanlığı sarıyordu. Onu yokluğun kucağına bırakıp hastane odasından ayrıldığımda, çıplak ağaçlardan biri de bendim: “Diri” görünümünde bir çöküntü!

Ölümün kara duygusu, dipsiz kuyulara atmıştı beni. Bağırıyordum; sesimi kuyunun kof taşları yutuyordu. İçine fırtınalar üflense ses vermeyen çalgılara dönmüştüm. Pencereye vuran ampul ışığını gün aydınlığı sanıp dışarıya fırlamak isterken duyargalarını cama çarpan arılar gibi, kovanımın yolunu bulamıyordum. Rengin her türünü tanıdıktan sonra gözünün ışığından olmuş bir kördüm; ellerimi boşluklarda dolaştırıyor, yitirdiğim rengi arıyordum.

Beynimde dirilik duygusunu kemiren ölüm, görünmez ayaklarıyla yaklaşıyordu. “Umut” denen oyalayıcı

duygunun kör kandil kadar hükmü kalmamıştı. Yolumun bitiminde, gölgemi kör ışıkların aydınlattığı ıslak sokaklarda bırakıp zindan karanlığı odama kapanmıştım.

Ölüm çanı çalmaya görsün; "tükeniş", uçan kuşun kanadıyla yaklaşıyor!

O gün, kuş kadar kalmış bedenini tekerlekli sandalyesine oturtmuş, sonbahar yağmurlarının bozlaştırdığı ağaçları görsün diye, koridorun dışarıya bakan camlı köşesine götürmüştüm: Eşim Filiz'i...

Hastalık gözünün ışığını almıştı; başını çevirip dışarıya bakamıyordu. Bakıksız gözleri, yanımdaki sandalyede oturan kabarık saçlı oda arkadaşıyla benim yüzüm arasında gidip geliyor, birimizin yüzünde çakılıp kalıyordu. Bana bakarken gözlerini kısıyor, sanki yüzümde bir şeyler arıyordu. Tedirginliğini seziyordum ama niye öyle yaptığını çözemiyordum.

Bir ara öyle keskin baktı ki, gözünün bütün ışığı yuvasından boşalacak sandım!

O hali uzun sürseydi, damarıma yılan zehri girmişçesine kanım donardı. Uzun sürmedi; hani, güneş, kapkara bulutların arasından şöyle bir görünür de, kırlar ışık gölüne döner; gözüne öyle bir ışık doldu yine. Bir süre sonra bakışları mekik hızında, kızla benim yüzüm arasında gidip geldi; birden kızın yüzüne çakılıp kaldı. O anda gözleri iki derin boşluğa dönmüştü. Dudakları seğirdi. Olanca sesiyle bağırdı:

"Aman Allahım! Sana bakıyorum, senin yüzünde kızın yüzünü görüyorum!.."

Doktor, önceden böyle durumlar olacağını sezdirmişti. Bir şey olmamış gibi, gözpınarlarının önünde biriken rimel akmasına benzer sızıntıları sildim. Uygulanan "ışın"ın etkisine bağlayarak, ağzıma şişelerle zamk dol-

durulmuşçasına dilimi oynatıp, “Olur mu öyle şey? Nasıl benim yüzümde kızı görürsün!” diyemedim.

Yaşadığı gerilime fazla dayanamadı. Dalıp gitti. Gözleri yarı açıldı. Sudan yeni çıkmış balığın ağzı gibi, dudakları ses vermeden açılıp kapanıyordu. Az sonra toparlandı:

“İlk oluyor böyle bir şey; senin yüzünde kızın yüzünü görmem... Senin yüzünde kızın yüzü...”

Gözündeki sızıntı damlaya dönüştü, damlalar irileşip yanaklarından aşağı yuvarlandı. İçin için ağlıyordu. Çocukluğumda anamı bir köşeye çekilmiş, gizli gizli ağlar gördüğümünden gözyaşına bakmaya dayanamazdım.

“Ağlama, n’olursun ağlama!” diye yalvardım.

Ellerini tuttum, yanağımı yanağına dayadım. Gözlerinden süzülen yaş, benim yanaklarımı da ıslattı. “Hiç değilse böyle kalsın; sandalyesini yürütür, onu her yere götürürüm,” diye geçirdim içimden. Umudun insana ne tuzaklar kurduğunu aklıma getirirken, eski günlerimize döneceğimiz düşlerine kapıldım. Başını göğsüme dayadı bu kez. Kız, oturduğu yerde taş kesilmişti. Hemşire geldi. Bizi sarmaş dolaş görünce şen şakrak, uzun bir “Schönnnnn!..”¹ çekti, başka bir ilacı masanın üstüne koyup gitti. İlacını içirdim. Çok geçmedi, uyudu. Kapalı gözlerinde kirpikleri üst üste gelmişti. Kemoterapi başında tek tel saç bırakmamış ama kirpiklerinde dökülme olmamıştı.

* * *

Gözü kitap sayfalarında iken daha da uzardı kirpikleri. Uyurken yanı başına oturur, dakikalarca kirpiklerine

1. (Alm.) Güzel.

bakardım. Uyanıp yüzüne dikilen bakışlarımdan irkilmeyeceğini bilsem sabaha dek başucundan ayrılmak istemezdim. Yarattığına el sürdürmeyen bir tanrı gibi, güzelliğinin bekçisiydim. Dayanamaz, dudaklarımın ucuyla kirpiklerini öper, parmaklarımı kaşlarında gezdirirdim. Kaşları ortadan kıvrılır, uçlarda incelirdi. Yaratılışın gergefi işlenmişti yüzüne; uyurken bile güleçti. Sabahları ben uyanmışsam, onun da uyanmasını isterdim. Onu geceleri benden çalan uykunun düşmanıydım. Asıl oyunumu pazar sabahları oynardım. Ondan erken uyanırdım. Uyanıp uyanmadığını anlamak için odaya girip çıkma seferlerim başlardı. Uyanması uzarsa, uyansın diye parmağımı burnunun ucuna değdirirdim. Daha olmazsa, üst dudağını tutardım. Yine uyanmazsa, alt dudağını çekip bırakırdım. Birbirine değen dudaklarının “şapp” sesine mi, yüzünde gezinen soluğumun esintisine mi kapılırdı; gözünü açardı.

O gözlerini açınca olurdu benim sabahım.

Pencereleri ardına kadar açardım. İçeriye bozkırın serin ışığı dolardı. Evde gecelikle dolaşmaktan hoşlanmazdı. Uyanır uyanmaz giyinirdi. Elini değdirdiği saksılar, biblolar, duvardaki resimler, çay bardakları ışığa keşerdi... Gün aydınlığının bereketiydi bakışları.

Kaptanla karısı

Hayatımızı, günleri bir yük gemisinin kamarasında geçen kaptanla karısının öyküsüne benzetirdim. Öyküyü kurgularken kendimi kaptanın, Filiz'i karısının yerine koymuştum...

İş saatlerinin dışında, karısının yanından ayrılmıyordu kaptan. Uğradıkları hiçbir limanda, karıkocanın karaya çıktıklarını gören olmamıştı. Kaptan, karaya çıkmanın ne türlü rezaletlere yol açtığını bilirdi. Onun için gemi

çalışanları, demirledikleri limanlarda yaşadıklarını gelip kaptana anlatma cesaretini gösteremezlerdi. Bu cıvıklıkları dinlemekten tiksinen kaptanın, küfelik oluncaya dek içip geminin yolunu bulamayanları, gözünün yaşına bakmadan limanda bırakıp denize açıldığını duymayan kalmamıştı. Çalışanlar, kaptanın huyunu almışlar, onun gibi olamamışlarsa da, ona göre davranmayı öğrenmişlerdi. Öyle davranma erdemini göstermeyenler, o kaptanın gemisiyle yalnızca bir kez sefere çıkmış olurlardı.

Günde iki kez, gün doğumuyla akşamüzerleri geminin güvertesine çıkıp tenini uzak denizlerin kokusuna okşatan karısı, kocasının gözünün içine bakıyordu. Kamaraya kimseyi sokmuyordu kadın, kimseye yüz göz olmuyordu. Tozu kendisi alıyor, temizliğe kimseyi çağır-mıyordu. Geminin ortak yemeğinden de yemiyorlardı. Kamaranın köşesindeki küçük ocak, tatlısı tuzlusuyla kadının en güzel yemekleri pişirmesine yetiyordu. Leke-siz tenine kendi diktiği giysilerin dışında giysi değme-mişti. Ne giyse yakışıyor kadına. İpek giysilerin omuz-larından süzülüp bacalarına dökülüştüne, krep eteklerin kalçalarını sarışına, japone kesimin açıkta bıraktığı şimşir aklığındaki kollarının saydamlığına baktıkça, kocasının yüreğinde sevgi kuşları kanat çırpardı. Usta terzilerin onun üstünde prova yapacakları kadar uyumluydu be-deni. Diktiği giysileri prova ettiğinde, kocası karşısına geçer, bedeninin kıvrıntılarına dalardı. Dağları, ovaları, ırmakları binbir uyumla yaratan Tanrı, becerisini onun bedeninden de esirgememişti. Nasıl bir duyguysa bu; kaptan, karısına bakarken kıskançlık krizlerine girer; “İyi ki başkaları giysisini dikmiyor da, prova yaparken elleri ona değmiyor,” diye içten içe sevinirdi. Kamaraları onla-rın güzellik ülkesiydi. Onlar da sevgileriyle yarattıkları bu ülkenin kralla kraliçesiydi.

Şu yeryüzünde, kimse, yalnızlığın, “insanın kendisi

için kendini kazanma süreci”¹ olduğunu, kaptanla karısı kadar kavramış olamazdı. Yalnızlığın tadını alamayanlara “ıssız bir yalnızlık” gibi görünen kamarada, her an kendini oyalayacak bir iş buluyordu kadın. Çünkü mutluluklarının kaynağı, kendi içlerinde yarattıkları o “büyük yalnızlık”tı.

Mutlulukları şundan da belliydi ki, sarayların bin kandilli ışığı, onların gemici fenerinin yanında hiç kalırdı. Öyle azgın atlar gibi tepişip birbirlerine sataşmaları yoktu; bakışlarının yıldızlaşması, bedenlerinin birbirlerine kuğu boynu gibi sarmaşık koklaşmaları yetiyordu onlara. Sevginin, yürekte saklı bir sessizlik hazinesi olduğunu bilmediklerinden, aylar süren yolculuklardan evlerine dönüp karılarıyla buluştuklarında söyleyecek söz bulamayan gemi çalışanları, kaptanla karısının sabahdan akşama dek içerde oturup ne konuştuklarını merak ediyorlardı. Oysa öyle günler oluyordu ki, kaptanın da, karısının da ağzından tek sözcük çıkmıyor, duygularının diliyse hiç susmuyordu.

Karıkocanın asıl yaşamı, akşamları kaptan işini bitirip kamaraya dönünce başlıyordu. Sevgiyi her şeyin önünde tutan kaptan, yaşadığının yaratıcısıydı. Sofrada bir-iki kadeh şarap yudumlayıp yorgunluğunu attıktan sonra, kamaranın bir köşesinde kurduğu sahneye çıkıyor, karısının sevdiği şarkıları söylüyordu. Kimi akşamlar, şarkının yerini şiir alıyordu. Kaptanın okuduğu her dize, karısının yüreğine saydam inci taneleri gibi düşüyordu. Shakespeare’den, Molière’den, Bernard Shaw’dan oyunlar seçip bunları baştan sona ezberleyerek kamarada tek izleyici olan karısına oynadığı da olmuştu. Karısı onca oyun izlemişti; hiçbirinde, kocasının her kişinin kılığına

1. Seneca.

girerek bir başına oynadığı bu oyunlardaki tadı bulamamıştı. Kaptanın, yerine göre sesini yaşlandırmasına, çocuklaştırmasına, kırıtkan genç kızların kahkahasına dönüştürmesine, sigara genizli kadınlarınkı gibi kalınlaştırmasına çılgınca gülüyordu. Gülerken, kaptan sahnedен eğilir, yüreğinin ellerini karısının temiz teninde dolaştırırdı. Karısı bir gün, “Sen, yüreğimi güzelliklerle doldurdun, dünyayı avcumun içine sığdırdın,” demiş, onu dudaklarda eriyen öpücüklerle öpmüştü. Kaptan, o günden sonra, okuduğu şiirlerde, söylediği şarkılarda, oynadığı oyunlarda hep o deniz mavisini öpücüğün tadını bulmuştu.

* * *

Mutluluğun gökte bahar uçurtması gibi süzülüşü o günlerde bu öyküyü okurken, eşini yitirirse kaptanın ne yapacağını düşünmüş, ortada bir şey yokken onların ayrılığın gözyaşı dökmüştüm. Aradan yıllar geçmişti. Karısının ölümünü düşleyip acısına gözyaşı döktüğüm “uzun yol gemisinin kaptanı” ben olmuştum. Bu hastane köşesinde, gün gün sonsuz uykusuna yaklaşan eşimin solgun yüzüne bakıyor, içinde “ölüm” yolcusu taşıyan kırık bir takanın mecalsiz kürekçisi gibi, elimi uzatıp sevgilimi kurtaramayışın acısını duyuyordum.

* * *

Kaptanla karısının dünyasına dalıp gitmişken Filiz’in gözlerini yüzümde buldum. Gözünü kırpmadan bana bakıyordu. İçimde bir ürperti dolaştı. Kızın orada olduğuna aldirmeden, “Oh, şükür, şimdi seni görüyorum! Yüzünü bir daha göremem diye nasıl korkmuştum!..” dedi.

Uzun süre bakınca göz belleği kızın yüzünü unutup benim yüzümü algılamış olmalıydı ki, anlık bir sevinç

yaşadı. Sesi düzeldi. Sözcükler teklemekten çıkıyordu ağzından. Onu rahatlamış görünce sandalyeden kalktım, saksıdaki geniş yapraklı bitkinin tozunu almaya koyuldum. Bir anlık mutluluk bile, önüne gerilen acı duygusunu silip süpürüyordu; yeter ki, acı, daldığı uykuyu uzun uyusun! O sıra, ıslıkla eski bir şarkının melodisini bile çaldım. Bakışlarını benden alıp kıza yöneltince ıslığı ânında kestim.

“Nasıl oldu bu yarabbim! Şimdi de kızın yüzünde seni görüyorum!..” dedi.

Körlerin boşluklara bakışına benzer arayışlarla, gözlerini yukarılara dikti.

“Şimdi ikinizi de göremiyorum! Nereye gittiniz?.. Yanımda değil misiniz? Niye sustunuz?.. ‘Ölüm, gözü karanlık basıp aydınlığı bir daha görmemektir,’ derdi imam dedem. Beni ölümün karanlığı mı sardı, ya Rabbim!..” diye ağladı, başı önüne düştü.

Başını yastığa yerleştirip yüzünü avuçlarının içine aldım, ıslak yanaklarını öptüm.

“Ne karanlığı, ne ölümü... Korkma, bir şey yok, hepsi geçecek, korkma!” diye onu avutmaya kalktım, elimi yanaklarında gezdirdim.

Hıçkırıqlarla boğulan sesimin hastanenin yarı aydınlık koridorlarında yankılandığını duyan hemşireler, kahkahalarını kesip odalarından koridora fırladılar. Olayı pek önemsemeyen, fırladıkları hızla yine odalarına girip gözden kayboldular. Yalnızca, yanakları elma kırmızısı genç bir hemşire adayı geldi, Filiz’in yastıktan kayan başını yerleştirdi, kâğıt mendille gözlerinde biriken yaş sil-di. Doktor, önceden uyarılmış olmalıydı ki, bir iğne yaptı. Bana dönüp, “Yok bir şey, telaşlanmayın, bu aşamada böyle durumlar olup geçiyor, iğneden sonra kendine gelecek,” dedi.

Hemşirelerin hastaya yönelik açıklama yapması sı-

nırlı olduğundan, fazla bir şey söylemeden gitti.

Hemşire adayının dediği oldu; biraz sonra gözlerini açtı. Yanına iyice yaklaşmamı istedi. Başını yastıktan alıp omzuma koydu. Islak yanaklarını bir de ben sildim. Acı duyacak diye şöyle bir dokunduruyor çekiyordum mendili. Parmaklarımı soluk yüzünde gezdirince, kaşları, yine sağlıklı günlerindeki yay halini aldı. Coşkulu günlerinin güleçliğini anımsatan kırmızımsı bir parlaklık geldi yüzüne, güldü. Bir an, yaklaşan ölümü aklıma getirmeden, tekerlekli sandalyesinden kalkıp yürüyecek, yüzünde gülücüklerle odadan odaya dolaşacak sandım. Bu düşünlemlerle, evliliğimizin ilk yılında, paçalarım çamurlanmasın diye kaldırım taşlarına özenle basarak yürüyüp eve döndüğüm Çorum sokaklarının akşam saatlerini anımsadım. O saatlerde birbirimize kavuşmanın sevincini yaşadık. Aralarında sevgi yaratmışlarsa evde bir eşe kavuşmanın mutluluğu hiçbir duyguyla ölçülemez. Kapıda şıkırdayan gülüşlerle karşılardı beni. O gülüşle sofrayı kurar, ortalığı toplar, çamaşır yıkardı.

* * *

Evlilik değildi bizimki, bir tür oyun oynuyorduk. Kimi günler evden içeriye girer, onu göremezdim. Bir yere saklanmış olurdu. Saklandığını, duyulur duyulmaz kıkırdamasından anlar, onu arıyormuş gibi yapardım. Sözde arıyordum da bulamıyordum... Gizlendiği yerde bulamayışıma çocuklar gibi sevinir, kıkır kıkır gülerdi. Gülüşünün hangi odadan geldiğini bilmezden gelirdim. Her odada sesi çınlardı. Sesini duyduğum hangi odaya girsem, öbür odaya kaçışını görmemek için gözümü yumardım. Arar gibi yapar, sözde onu bulamazdım. O bulunamamaktan mutlu olurdu, ben bulamamaktan... Odaları avuç kadar bir evde yaşıyorduk ama yüreğimiz kırk

odali masal konaklarının, kırk birinci odasında atıyordu.

Kırk birinci odadaydı sevgi tapınağı.

Hangi varlıkla gysi dolabı alıp eve koyacaktık; çıtayı çıtaya çakıp rengi de, deseni de olağanüstü güzellikte bir bez gerip dolap yapmıştı. Onun dibinde bir yerlere gizlendiğini kokusundan anlardım.

Ses yanlıtır da koku yanılmaz!

Bulmaktan umudumu kesmiş gibi yapar, gevezeliğimin dozunu artırarak, “Sevgilim nerelere gitmiş de, ayakta demir çarık, elinde asa, garip kocasını yollara düşürmüş?” türünden masal sözleriyle, başka bir odaya girerdim. O mu sabredemezdi, ben mi aramaktan yılandım, kedi gibi büzüldüğü bezden dolabın dip köşesinde yakalardım onu. Yanaklarını okşar, gür saçlarını avuçlayıp ensesini açardım. Yüzünün dolunayı ensesinde de doğardı. Ensesinin beyazlığını öperdim. Sesi titrer, “Ensedem öpmek uğursuzluk getirir,” derdi. Uzun yıllar ayrı kalmış da yeniden buluşmuşuz gibi sarılırdık birbirimize. Ak tenine ince damarlarının kanı yayılırdı ellerim ellerine değdiğinde.

Evlenip çatımızın altına sığındığımız o yıllarda, gülüşü sonsuza dek öyle kalacak, sesi hep kulaklarımda olacak sanırdım. Gülüşünün yüzünde böyle donacağını, gözlerine ölüm perdesinin gerileceğini aklımdan geçirmezdim. Hayat, “doğuş” sesiyle başlıyor, ölümün sessizliğiyle sona eriyordu. Sessizliğin ortasında ölümün sesini yalnızca eş ölümü yaşayan duyuyordu...

* * *

Nikâhımız kıyılmıştı. Üç-beş kuruş biriktirip düğünü bir yıl sonra yapacaktık. Evlerine gidip gelmeme

izin veriyordu ailesi. Yalnız kaldığımızda başını omzuma koymak isterdi. İsterdi de yapamazdı. Ben de duyguları örselenir diye, gür, parlak saçlarını okşayıp güzel başını omzuma yaklaştıramazdım. O günlerin töresi böyle idi; davranışta beden kuralları değil, “töre”nin kuralları egemendi. Sıcak kan damarda uğuldası da, törelerin bedenler arasına ördüğü surlar aşılamıyordu. Nikâhtan sonra ilk öptüğümde, utanmış, ince dudaklarını birbirine yapıştırmıştı. Günlerce, aylarca, yıllarca cinselliğinin pembe kokusunu almıştım o öpüşten. Şimdi bu hastane köşesinde sonbaharın gri göğü karanlığa bürünürken acıdan kurumuş damarlarımızda ölümün soğuk eli dolaşıyordu. İğnenin etkisiyle rahatlayınca, soluğumda “can” bulmuşçasına, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Töreler uzaklarda kalmıştı. İlk öpüşün kır sakızı kokusu nice esintilere kapılıp uçmuştu dudaklarından. Su toplamış ciğerlerinin yorgun derinliklerinden gelen hırıltılı soluğunu içime çekerken o kokuyu arıyordum. Bir anda soluksuz kalacağını düşünüyor, başını göğsüme iyice bastırıyordum. Güvercin kanatlı kalbi çırpınıp dururken uyuyup uyanıyor, başını göğsümden kaldırmıyordu.

Beyin, acı çekmenin yükünü bir yere kadar kaldırıyor; direnci tükenince kurtuluşu, geçmişin bellekte bıraktığı bilinçaltı izlerine sığınmakta buluyor. Beş-on saniyelik dalmalarda, duygularım beni hastane ortamının dışına çekiyordu.

Sevgi, kökeninden dal vermişti. Kendimi ne denli denetlesem, ders sırasında gözlerim gidip onun yüzünü buluyordu. Kendime geldiğimde suçüstü yakalanmış gibi irkiliyordum. Kadın duygu bekçisidir; saniyelik dalıp gitmeler kız öğrencilerin gözünden kaçmıyor, onlarca göz, ikimizin arasında mekik dokuyordu. İlginç bir sözü aktarırken şiir dizelerinin etkisiyle çokudan yüreğim havalanırken gözlerimin bütün ışığı ona akıyordu.

Adnan Binyazar'a 2005 Orhan Kemal Roman Armağam'ını ve 2011 Ebubekir Hazım Tepeyran Ödülü'nü getiren *Ölümün Gölgesi Yok*, sevgiyi, aşkı, tutkuyu ve bunların ardından gelen yoğun acıyı ölümsüz kılan bir kitap. Orhan Kemal Roman Armağam'ını veren seçici kurulun da dediği gibi, "Eserin dramatik yapısının sağlamlığı, akıcı ve güzel Türkçesi, etkileyici, tutarlı ve yoğun anlatımının yanında, Adnan Binyazar, kitabın ana temasında işlenen, duyarlık körleşmesine uğradığımız günümüz ortamında sevginin çağdaş destanı sayılabilecek *Ölümün Gölgesi Yok* eseriyle, gün gün bir tükenişi yaşatırken varlık kadar yokluğun da sonsuzluğuna inandırıyor okuru."

#yas #aşk #tutku #ölüm #hatırlamak #otobiyografikroman #tükeniş #varoluş

 CAN

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-4588-1

9 789750 745881